

Wtorek, 8 marca 2011 r.

35. uważa, że Komisja i państwa członkowskie powinny sprawnie przeprowadzić niezbędne przeglądy, w tym opracować lepsze strategie szczepień i komunikacji, w celu zbudowania zaufania do strategii w zakresie zdrowia publicznego, które mają służyć przygotowaniu się do wybuchu pandemii i jej zapobieganiu;

*

* *

36. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, WHO oraz parlamentom krajowym.

Innowacyjne metody finansowania na szczeblu światowym i europejskim

P7_TA(2011)0080

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie innowacyjnych metod finansowania na szczeblu globalnym i europejskim (2010/2105 (INI))

(2012/C 199 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. i konkluzje Rady Europejskiej z dnia 11 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając protokół posiedzenia ECOFIN z dnia 19 października 2010 r. i cytowane w nim sprawozdanie Rady Europejskiej,
- uwzględniając program prezydencji belgijskiej, zwłaszcza wnioski w sprawie innowacyjnych metod finansowania,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie podatków od transakcji finansowych i ich wprowadzenia ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskich organów nadzoru ⁽³⁾, a zwłaszcza następujące rezolucje: z 22 września 2010 r. w sprawie Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych ⁽⁴⁾, z 22 września 2010 r. w sprawie Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego ⁽⁵⁾, z 22 września 2010 r. w sprawie Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych ⁽⁶⁾ oraz z 22 września 2010 r. w sprawie nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie innowacyjnych metod finansowania na szczeblu globalnym i europejskim (SEC(2010)0409) oraz komunikat Komisji w sprawie opodatkowania sektora finansowego (COM(2010)0549), a także towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SEC(2010)1166),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji, (COM(2010)0484),

⁽¹⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 40.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0376.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0336.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0334.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0337.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0339.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0335.

Wtorek, 8 marca 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie bankowych funduszy naprawczych (COM(2010)0254),
 - uwzględniając deklarację wydaną przez państwa grupy G20 dnia 15 listopada 2008 r. w Waszyngtonie, deklarację wydaną przez państwa grupy G20 dnia 2 kwietnia 2009 r. w Londynie i oświadczenie przywódców wydane na szczycie państw grupy G20 dnia 25 września 2009 r. w Pittsburghu,
 - uwzględniając sprawozdanie MFW z 2010 r. dla grupy G20 w sprawie opodatkowania sektora finansowego,
 - uwzględniając dokument Komitetu Doradczego Związków Zawodowych OECD zatytułowany „Parametry podatku od transakcji finansowych a różnice w zakresie zasobów dóbr publicznych OECD na świecie w latach 2010–2020” z dnia 15 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie OECD z 2010 r. zatytułowane „Król jest nagi: potrzeba zapanowania nad działalnością banków”,
 - uwzględniając badanie Austriackiego Instytutu Badań Gospodarczych (WIFO) pt. „Powszechny podatek od transakcji finansowych: motywy, dochody, wykonalność i skutki” z marca 2008 r.,
 - uwzględniając dokument Fundacji Progresywnych Badań Europejskich pt. „Podatki od transakcji finansowych: potrzebne, wykonalne i pożądane” z marca 2010 r.,
 - uwzględniając badanie Ośrodka Badań Polityki Gospodarczej pt. „Korzyści z podatku od transakcji finansowych” z grudnia 2008 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji „Tabela wyników w dziedzinie pomocy państwa – sprawozdanie na temat aktualnej sytuacji w dziedzinie pomocy w związku z kryzysem dla sektora finansowego” (COM(2010)0255),
 - uwzględniając badanie Naszej Europy zatytułowane „Czy możliwa jest Unia mniej zanieczyszczona związkami węgla? W stronę lepszego europejskiego opodatkowania przeciwdziałającego zmianie klimatu”,
 - uwzględniając dokument końcowy posiedzenia plenarnego na wysokim szczeblu w ramach Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych pt. „Dotrzymanie obietnicy: zjednoczeni z myślą o osiągnięciu milenijnych celów rozwoju” z września 2010 r.,
 - uwzględniając deklarację z siódmego posiedzenia plenarnego Wiodącej Grupy Innowacyjnego Finansowania na rzecz Rozwoju, które odbyło się w Santiago w styczniu 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ekspertów Grupy Roboczej ds. Międzynarodowych Transakcji Finansowych na rzecz Rozwoju „Globalizacja solidarności: argumenty za wprowadzeniem podatków” z 2010 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0036/2011),
- A. mając na uwadze, że bezprecedensowy światowy kryzys finansowy i gospodarczy w 2007 r. ujawnił znaczne dysfunkcje w zakresie ram prawnych i nadzorczych globalnego systemu finansowego, które można określić jako połączenie braku regulacji rynków finansowych, nadmiernie skomplikowanych produktów i nieprzejrzystej jurysdykcji; mając na uwadze, że Europie potrzebne są bardziej przejrzyste i skuteczniejsze rynki finansowe,
- B. mając na uwadze, że wolne rynki stanowią podstawę bogacenia się na całym świecie oraz że gospodarki rynkowe i wolny handel pozwalają się bogacić i umożliwiają ludziom wyjście z ubóstwa,

Wtorek, 8 marca 2011 r.

- C. mając na uwadze, że spektakularny wzrost liczby transakcji finansowych w światowej gospodarce w ostatnim dziesięcioleciu – w 2007 r. osiągnęła ona poziom 73,5 razy wyższy niż nominalny światowy PKB, przede wszystkim za sprawą boomu na rynku instrumentów pochodnych – wyraźnie ilustruje rosnącą przepaść między transakcjami finansowymi a potrzebami prawdziwej gospodarki,
- D. mając na uwadze, że sektor finansowy jest bardzo uzależniony od takich wzorców handlowych jak transakcje wysokiej częstotliwości (HFT) ukierunkowane przede wszystkim na krótkoterminowe zyski i narażone na silne działanie dźwigni finansowej, co stało się jedną z najważniejszych przyczyn kryzysu finansowego; mając na uwadze, że wywołało to zbyt dużą niestabilność cen i utrzymujące się odbieganie cen towarów od ich poziomów podstawowych,
- E. mając na uwadze, że zdolność przedsiębiorstw, rządów i osób indywidualnych w zakresie udzielania sobie pożyczek stanowi decydujący czynnik w gospodarce globalnej; mając na uwadze, że w ramach kryzysu finansowego można było zaobserwować przykłady niedoskonałych cech międzynarodowego rynku kapitałowego; mając na uwadze, że z tego powodu konieczne jest znalezienie równowagi między potrzebą podejmowania działań pomagających zachować stabilność finansową a potrzebą utrzymania zdolności banków do udzielania kredytów podmiotom gospodarczym,
- F. mając na uwadze, że na szczytach państw grupy G20 w Waszyngtonie w 2008 r. i w Pittsburghu w 2009 r. osiągnięto porozumienie w sprawie wdrażania reform celem wzmocnienia systemów regulacji rynku finansowego i nadzoru nad nim, aby nakłonić instytucje finansowe do przyjęcia przypadającej na nie części odpowiedzialności za powstałe zamieszanie,
- G. mając na uwadze, że większość kosztów kryzysu ponoszą jak dotąd podatnicy, których pieniądze zostały w wielu częściach świata wykorzystane przez rządy na dofinansowanie prywatnych banków i innych instytucji finansowych; mając na uwadze, że nasilają się żądania, by instytucje finansowe i zainteresowane podmioty, które przez lata cieszyły się nadmierną stopą zwrotu z kapitału własnego i wygórowanymi rocznymi premiami, a także uzyskiwały największą część światowych zysków wśród przedsiębiorstw, pokryły odpowiednią część powstałych kosztów,
- H. mając na uwadze, że zwłaszcza w UE koszt dofinansowania pogłębił i przyspieszył kryzys finansowy i zadłużeniowy, obciążając nieoczekiwanie budżety publiczne oraz silnie zagrażając tworzeniu miejsc pracy, działaniom państwa opiekuńczego i osiągnięciu celów z zakresu klimatu i ochrony środowiska naturalnego,
- I. mając na uwadze, że krótkoterminowość i spekulacje na europejskim rynku obligacji były ważnymi czynnikami pogarszającymi sytuację podczas kryzysu deficytu państwowego w strefie euro w latach 2009–2010 i odsłoniły ściśle powiązania między wadami sektora finansowego a problemami w zakresie zagwarantowania trwałości finansów publicznych w okresie nadmiernego deficytu budżetowego oraz rosnącego długu publicznego i prywatnego,
- J. mając na uwadze, że nieskuteczność paktu stabilności i wzrostu w jego obecnej postaci oraz rozbieżności w zakresie konkurencyjności między państwami członkowskimi zapoczątkowały debatę na temat zarządzania gospodarczego w Europie, którego kluczowymi elementami powinny być działania służące wzmocnieniu paktu stabilności i wzrostu, a głównie jego części zawierającej środki zapobiegawcze, zapoczątkowanie bez dodatkowych opóźnień nieuniknionych reform strukturalnych, koordynacja polityki podatkowej oraz walka z unikaniem zobowiązań podatkowych, oszustwami i uchylaniem się od płacenia podatków w celu ochrony sprawiedliwości podatkowej, przy jednoczesnym przesuwaniu ciężaru podatkowego z sektora pracy na sektor kapitałowy i działalność powodującą silne negatywne skutki zewnętrzne,
- K. mając na uwadze, że kryzys podkreślił potrzebę uzyskania nowych, uczciwych i trwałych dochodów o szerokiej podstawie źródłowej w celu egzekwowania istniejącego prawa w zakresie unikania podatków i poprawy jego skuteczności z myślą o skutecznym połączeniu konsolidacji fiskalnej z długofalowym ożywieniem gospodarczym oraz trwałością finansów publicznych, tworzeniem miejsc pracy i integracją społeczną jako priorytetami agendy UE 2020,
- L. mając na uwadze, że poważne ograniczenia budżetowe wynikające z ostatniego kryzysu pojawiają się w momencie podjęcia przez UE bardzo ważnych zobowiązań na szczeblu globalnym, związanych głównie z celami dotyczącymi zmiany klimatu, z milenijnymi celami rozwoju i z pomocą rozwojową, a zwłaszcza z przystosowaniem do zmiany klimatu i z łagodzeniem jej skutków w krajach rozwijających się,

Wtorek, 8 marca 2011 r.

- M. mając na uwadze, że dnia 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska oświadczyła, iż UE powinna przewodzić działaniom na rzecz stworzenia globalnego podejścia do wprowadzenia systemów opłat i podatków dla instytucji finansowych oraz wezwała do zgłębienia i dalszego rozwinięcia kwestii wprowadzenia globalnego podatku od transakcji finansowych,
- N. mając na uwadze, że Parlament Europejski zwrócił się już do Komisji o dokonanie oceny skutków i przedstawienie analizy zalet podatku od transakcji finansowych; postanawiając wobec tego czekać na tę analizę przed podjęciem dalszych działań,
1. odnotowuje dotychczasowe prace wykonane przez Komisję w odpowiedzi na wezwanie ze strony Parlamentu, wyrażone w rezolucji z 10 marca 2010 r., do przeprowadzenia studium wykonalności w odniesieniu do podatków od transakcji finansowych na szczeblu globalnym i na szczeblu UE; podkreśla potrzebę przeprowadzenia kompleksowej oceny skutków i wzywa do upublicznienia wyników tej oceny skutków i ewentualnych konkretnych wniosków do lata 2011 r., zgodnie z zapowiedzią w komunikacie Komisji w sprawie opodatkowania sektora finansowego; podkreśla, że wyważone i dogłębne studium wykonalności w odniesieniu do podatku od transakcji finansowych w UE powinno stanowić podstawę wdrożenia procedury wprowadzenia takiego podatku;
 2. podkreśla, że wzrost stawek i poszerzenie zakresu istniejących narzędzi podatkowych oraz dalsze cięcia wydatków publicznych mogą okazać się niewystarczającym i nietrwałym sposobem podjęcia najważniejszych wyzwań na szczeblach europejskim i globalnym; podkreśla, że stawiając czoła tym wyzwaniom i dyskutując na temat nowych sposobów finansowania, za jeden z głównych priorytetów należy uważać wprowadzenie środków poprawiających europejską konkurencyjność i sprzyjających wzrostowi gospodarczemu;
 3. podkreśla, że właściwie funkcjonujący jednolity rynek jest najbardziej wartościowym narzędziem UE w zglobalizowanym i konkurencyjnym świecie oraz że jest on najważniejszym bodźcem dla europejskiego wzrostu; podkreśla, że należy koncentrować się na wzmacnianiu rynku wewnętrznego i na znajdowaniu sposobów bardziej przemyślanego wydawania krajowych i europejskich środków finansowych poprzez przyjęcie holistycznego podejścia do reformy budżetowej, obejmującej zarówno stronę wydatków, jak i wpływów budżetowych; zauważa, że potrzeby w zakresie wydatków, które mają zostać zrealizowane w sposób mający na celu osiągnięcie rezultatów i stworzenie nowych instrumentów finansowych do realizacji celów budżetowych, muszą być przemyślane, zintegrowane i elastyczne;
 4. podkreśla, że zlikwidowanie pozostałych barier na rynku wewnętrznym jest najlepszym sposobem propagowania prawdziwych strategii politycznych na rzecz wzrostu; zauważa, że zgodnie z wynikami badań każdego roku można by zaoszczędzić nawet od 200 do 300 mld euro, jeśli zlikwidowane zostałyby wszystkie bariery dla czterech swobód;
 5. podkreśla znaczenie ożywienia jednolitego rynku oraz podkreśla, że UE musi stworzyć i skutecznie wdrożyć wspólne przepisy dotyczące jednolitego rynku w celu umożliwienia mu odgrywania roli przekaznika wzrostu strukturalnego; podkreśla, że wysiłki te muszą koncentrować się na silie napędowej europejskiej gospodarki: dwudziestu milionach europejskich przedsiębiorstw, w szczególności małych i średnich, prowadzonych przez przedsiębiorców i inne kreatywne osoby;
 6. podkreśla, że jednym z najważniejszych atutów Unii Europejskiej jest jej skala i że musi on zostać w pełni użyty poprzez wykorzystanie potencjału jednolitego rynku oraz poprzez wykorzystanie funduszy pochodzących z budżetu UE w celu stworzenia wartości dodanej ze sposobu, w jaki sektor publiczny generuje bodźce na rzecz wzrostu;
 7. podkreśla, że Komisja powinna przyjąć wspólne ramy strategiczne, w których przedstawiono by kompleksową strategię inwestycyjną, przekształcającą cele i założenia strategii „Europa 2020” w priorytety inwestycyjne, a także zidentyfikowano by potrzeby inwestycyjne w związku z najważniejszymi celami i sztanदारowymi przedsięwzięciami oraz reformy konieczne do zmaksymalizowania wpływu inwestycji wspieranych w ramach polityki spójności;
 8. podkreśla, że największą zaletą innowacyjnych narzędzi finansowania jest płynąca z nich podwójna korzyść, gdyż mogą przyczyniać się do osiągnięcia ważnych celów politycznych, takich jak stabilność i przejrzystość rynku finansowego, i jednocześnie stwarzać duży potencjał dochodów; podkreśla w tym kontekście, że pod uwagę należy również wziąć wpływ tych narzędzi na negatywne skutki zewnętrzne, będące rezultatem działań sektora finansowego;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

Opodatkowanie sektora finansowego

9. przypomina, że straty finansowe spowodowane uchylaniem się od płacenia podatków i oszustwami podatkowymi w Europie wynoszą prawdopodobnie od 200 do 250 mld euro rocznie; uważa wobec tego, że obniżenie liczby oszustw podatkowych pozwoliłoby zmniejszyć deficyt publiczny bez podnoszenia podatków; w związku z tym zauważa, że innowacyjne sposoby finansowania powinny doprowadzić do zintensyfikowania wysiłków państw członkowskich, UE i społeczności międzynarodowej na rzecz przeciwdziałania uchylaniu się od podatków i oszustwom podatkowym, a także innym formom nielegalnych odpływów kapitałowych, które mają istotne skutki budżetowe;
10. podkreśla, że w rezultacie kryzysu UE musi przekonać swoich obywateli, iż dysponuje wolą i narzędziami umożliwiającymi dalsze zrównoważone łączenie strategii dotyczącej konsolidacji podatkowej ze strategiami politycznymi zapewniającymi bodźce w celu zagwarantowania długofalowego ożywienia gospodarczego;
11. jest zdania, że o ile największy postęp osiągnięto niedawno po stronie regulacyjnej i w sferze nadzoru, o tyle polityka podatkowa jest brakującym aspektem w podejściu UE do sektora finansowego;
12. z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez Komisję faktu, że sektor finansowy jest opodatkowany w niewystarczającym stopniu, zwłaszcza dlatego, że nie pobiera się w nim podatku VAT od większości usług finansowych, i wzywa do przyjęcia innowacyjnych środków finansowania w celu uzyskania większych dochodów z tego sektora i przyczynienia się do zdjęcia ciężaru podatkowego z osób pracujących;
13. uważa, że wprowadzenie podatku od transakcji finansowych mogłoby pomóc wyeliminować wysoce szkodliwe wzorce handlowe na rynkach finansowych, takie jak krótkoterminowość i zautomatyzowane transakcje wysokiej częstotliwości, a także ograniczyć spekulację; podkreśla, że podatek od transakcji finansowych mógłby w związku z tym poprawić wydajność rynku i jego przejrzystość, zmniejszyć nadmierną niestabilność cen i stworzyć zachęty dla sektora finansowego do dokonywania długofalowych inwestycji z wartością dodaną dla prawdziwej gospodarki;
14. podkreśla obecne szacunki dotyczące dochodu z tytułu niskich stawek podatku od transakcji finansowych, który dzięki swojej dużej podstawie podatku mógłby przynieść blisko 200 mld euro rocznie na szczeblu UE i 650 mld dolarów na szczeblu globalnym; uważa, że mogłoby to być znaczący wkład sektora finansowego w pokrycie kosztów kryzysu i w trwałość finansów publicznych;
15. zauważa rozwój debaty dotyczącej podatku od transakcji finansowych oraz zróżnicowane oceny wykonalności, wydajności i skuteczności takiego podatku, a także rozwijającą się dyskusję dotyczącą podatku od działalności finansowej, ale zauważa, że kraje grupy G20 nie były dotychczas w stanie przedstawić konkretnych wspólnych inicjatyw w tej dziedzinie; wzywa przywódców państw grupy G20 do przyspieszenia negocjacji w sprawie umowy o minimalnych wspólnych elementach globalnego podatku od transakcji finansowych i przedstawienia wytycznych dotyczących pożądanej formy tego typu różnych rodzajów opodatkowania w przyszłości;
16. jest przychylny wprowadzeniu podatku od transakcji finansowych, który poprawiłby funkcjonowanie rynku dzięki ograniczeniu spekulacji i przyczyniłby się do finansowania światowych dóbr publicznych oraz ograniczenia deficytu publicznego; uważa, że wprowadzenie podatku od transakcji finansowych powinno mieć możliwie jak najszerszą podstawę, a UE powinna wspierać wprowadzenie takiego podatku na szczeblu światowym; jeżeli nie będzie to możliwe, UE powinna w pierwszym etapie wdrożyć podatek od transakcji finansowych na szczeblu europejskim; wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia studium wykonalności uwzględniającego potrzebę takich samych warunków i do wystąpienia z konkretnymi wnioskami legislacyjnymi;
17. zwraca uwagę na to, że analizując możliwości opodatkowania sektora finansowego na szczeblu globalnym i na szczeblu UE należy uwzględnić doświadczenia zdobyte podczas wdrażania sektorowych podatków od transakcji na szczeblu państw członkowskich;
18. ponadto podkreśla, że odpływ spekulacyjnych transakcji ku innym jurysdykcjom miałby niewiele niekorzystnych skutków, lecz mógłby przyczynić się również do zwiększenia wydajności rynku; podkreśla również, że nie wszystkie działania uważane za spekulacyjne zasługują na potępieniu, ponieważ pewne formy ryzyka mogą wzmocnić stabilność rynków finansowych UE;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

19. podkreśla, że na scentralizowanym rynku europejskim scentralizowane usługi rozrachunkowe i rozliczeniowe mogłyby ułatwić wprowadzenie podatku od transakcji finansowych w UE, który mógłby być tani w kategoriach administracyjnych i łatwy do wdrożenia; przypomina jednak, że opracowując techniczne aspekty podatku od transakcji finansowych, należy brać pod uwagę globalny charakter powiązań w branży finansowej;

20. zwraca uwagę na niedawny komunikat Komisji jako na pierwszy krok mający na celu zajęcie się tą kwestią; uważa, że ciężar dowodu dotyczący ewentualnych korzyści lub wad związanych z wprowadzeniem podatku od transakcji finansowych na szczeblu UE spoczywa na Komisji, która sporządza ocenę wpływu;

21. zauważa, że w niedawnym komunikacie Komisji zapowiedziano przeprowadzenie oceny skutków w odniesieniu do różnych możliwości opodatkowania sektora finansowego oraz wzywa Komisję, aby w swoim studium wykonalności uwzględniła geograficzną asymetrię transakcji i dochodów oraz możliwość wprowadzenia stopniowanej lub zróżnicowanej stawki w zależności od kategorii aktywów, rozkładu ciężaru podatków, charakteru zaangażowanego podmiotu lub krótkoterminowego i spekulacyjnego charakteru niektórych rodzajów transakcji; zwraca się do Komisji o wykorzystanie wszystkich dostępnych badań;

22. wzywa Komisję do przeanalizowania w swoim studium wykonalności różnych możliwych wariantów podatku od transakcji finansowych w UE oraz ich skutków wraz z korzyściami dla gospodarki i społeczeństwa w związku z ograniczeniem skali spekulacyjnych transakcji finansowych, które obecnie powodują poważne zakłócenia rynku;

23. podkreśla, że podatek od transakcji finansowych powinien mieć jak najszerzą podstawę, aby zagwarantować równe szanse na rynkach finansowych oraz by uniknąć odpływu transakcji ku mniej przejrzystym nośnikom; dlatego uważa, że w swoim studium wykonalności Komisja powinna uwzględnić wszystkie transakcje obejmujące aktywa finansowe, takie jak transakcje natychmiastowe i transakcje z udziałem instrumentów pochodnych będące przedmiotem obrotu na giełdzie, a także poza rynkiem regulowanym; wskazuje, że stopniowanie podatku od transakcji finansowych przy pomocy zróżnicowanych stawek we wszystkich systemach obrotu mogłoby dodatkowo zwiększyć stabilność rynku poprzez tworzenie pozytywnych bodźców dla podmiotów finansowych w celu odsuwania transakcji z dala od nośników pozagiełdowych ku bardziej przejrzystym i dobrze uregulowanym systemom obrotu;

24. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje niedawne wnioski Komisji dotyczące pozagiełdowych instrumentów pochodnych i krótkiej sprzedaży, nakładające wprost wymogi centralnego rozliczania i repozytorium transakcji na wszystkie transakcje z udziałem pozagiełdowych instrumentów pochodnych, zapewniając techniczną wykonalność wdrożenia podatku od transakcji finansowych o szerokiej podstawie;

25. nalega na ustalenie, kto ostatecznie będzie płacił ten podatek, ponieważ podatki najczęściej obciążają konsumentów, którymi w tym przypadku byłiby inwestorzy detaliczni i jednostki detaliczne; podkreśla potrzebę kompleksowych przepisów dotyczących odstępstw i progów, aby do tego nie dopuścić;

26. z zadowoleniem przyjmuje niedawne propozycje MFW popierane przez Komisję, dotyczące opodatkowania aktywów bankowych w celu umożliwienia wszystkim krajom przeznaczania od 2 do 4 % PKB na sfinansowanie przyszłych mechanizmów rozwiązywania kryzysów; uważa, że opłaty bankowe powinny być proporcjonalne do systemowego znaczenia przedmiotowej instytucji kredytowej i do poziomu ryzyka związanego z daną działalnością;

27. zauważa, że opłaty bankowe, podatek od działalności finansowej i podatek od transakcji finansowych mają różne cele gospodarcze i inny potencjał w zakresie pozyskiwania dochodów; podkreśla, że ponieważ opłaty bankowe opierają się na pozycjach bilansu, nie mogą one pełnić roli w zakresie ograniczenia spekulacji finansowych i dalszego regulowania działalności instytucji finansowych niebędących bankami, ale udzielających pożyczek; w związku z tym podkreśla ponadto znaczenie mechanizmów nadzoru finansowego i przejrzystości w odniesieniu do zwiększania odporności i stabilności systemu finansowego;

28. odnotowuje wniosek MFW w sprawie podatku od działalności finansowej oraz ostatnie zobowiązanie Komisji do przeprowadzenia kompleksowej oceny związanych z nim możliwości; podkreśla, że podatek od działalności finansowej jest w głównej mierze narzędziem podatkowym służącym generowaniu dochodów, którego celem jest sektor finansowy, co umożliwi opodatkowanie zysków z nadmiernej gotowości do podejmowania ryzyka, i jako taki podatek ten mógłby stanowić rozwiązanie kwestii obecnego zwolnienia sektora finansowego z podatku VAT;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

29. ma świadomość różnych możliwości zarządzania dodatkowymi dochodami generowanymi przez opodatkowanie sektora finansowego zarówno na szczeblu państwowym, jak i europejskim; podkreśla, że należy odpowiedzieć na pytanie dotyczące przeznaczenia dochodów pochodzących z podatku od transakcji finansowych oraz że w celu przedstawienia podatnikom odpowiedniego uzasadnienia dla wprowadzenia dodatkowego opodatkowania sektora finansowego ocenę i hierarchizację tych możliwości należy postrzegać jako podstawowy element ogólnej debaty dotyczącej innowacyjnego finansowania; podkreśla, że z uwagi na swój globalny charakter dochód zgromadzony dzięki globalnemu podatkowi od transakcji finansowych powinien zostać wykorzystany na zapewnienie finansowania celów polityki globalnej, takich jak rozwój i ograniczanie ubóstwa w krajach rozwijających się oraz na walkę ze zmianą klimatu; odnotowuje cel Komisji polegający na zwiększeniu budżetu UE za pośrednictwem innowacyjnych instrumentów finansowych; jest przekonany, że aby zapewnić europejską wartość dodaną wspomnianym innowacyjnym narzędziom finansowania, część tych dochodów można by przeznaczyć na finansowanie przedsięwzięć i polityki UE; przypomina, że w ostatnim komunikacie Komisji w sprawie przeglądu budżetu UE opodatkowanie przez UE sektora finansowego postrzegane jest jako możliwe źródło środków własnych; wzywa do przeprowadzenia szeroko zakrojonej debaty z udziałem instytucji UE, parlamentów krajowych, zainteresowanych podmiotów z UE i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego dotyczącej istniejących możliwości w zakresie tych strategii politycznych, części dochodów, jaka miałyby zostać rozdzielona na szczeblu UE i na szczeblu krajowym oraz różnych sposobów osiągnięcia tego celu; w odniesieniu do zarządzania dochodami przydzielonymi na szczeblu krajowym zauważa, że należy dokonać oceny wszystkich możliwych opcji, w tym możliwości przydziału dochodów w celu konsolidacji finansów publicznych;

30. podkreśla, że ewentualne wprowadzenie tych nowych narzędzi podatkowych w sektorze finansowym należy przeanalizować w kontekście istniejącego w tym sektorze prawa podatkowego, uwzględniając skutki wtórne i ciągłą koncentrację na znajdowaniu synergii między starymi a nowymi podatkami;

31. odnotowuje cel Komisji polegający na zwiększeniu budżetu UE za pośrednictwem innowacyjnych instrumentów finansowych i uznaje ewentualne korzyści wsparcia finansowania sektora prywatnego środkami publicznymi; jest jednak świadomy tego, że wykorzystanie spółek celowych do finansowania przedsięwzięć może doprowadzić do zwiększenia zobowiązań warunkowych; uważa w związku z tym, że takie środki powinny być całkowicie przejrzyste i powinny im towarzyszyć odpowiednie wytyczne dotyczące inwestycji, zarządzania ryzykiem, wartości narażenia oraz kontroli, a także procedury nadzoru, a wszystkie te elementy powinny być wprowadzane w sposób odpowiedzialny zgodnie z zasadami demokracji;

Euroobligacje i europejskie obligacje przeznaczone do finansowania konkretnych projektów

32. zauważa, że euroobligacje coraz częściej określa się mianem wspólnego instrumentu zarządzania długiem; przyjmuje do wiadomości wszystkie ostatnie wnioski i inicjatywy w tej dziedzinie; apeluje do Rady Europejskiej i Komisji o udzielenie natychmiastowej odpowiedzi na wezwanie Parlamentu, zawarte w jego rezolucji z dnia 16 grudnia 2010 r.⁽¹⁾ w sprawie stałego mechanizmu kryzysowego, do wysłania niezbędnego sygnału politycznego dla przeanalizowania przez Komisję przyszłego systemu euroobligacji w celu określenia warunków, na jakich taki system byłby korzystny dla wszystkich uczestniczących w nim państw członkowskich i dla całej strefy euro;

33. popiera pomysł emitowania wspólnych obligacji europejskich przeznaczonych na finansowanie projektów w celu sfinansowania znaczących potrzeb infrastrukturalnych w Europie i przedsięwzięć strukturalnych w ramach nowej agendy UE 2020 oraz w kontekście oczekiwanych nowych strategii UE, takich jak nowa strategia na rzecz rozwoju infrastruktury energetycznej i inne duże projekty; uważa, że obligacje UE przeznaczone do finansowania konkretnych projektów zapewniłyby wymagane inwestycje i wystarczający poziom zaufania umożliwiający dużym projektom inwestycyjnym uzyskanie potrzebnego im wsparcia, stając się tym samym ważnym mechanizmem dającym maksymalny efekt dźwigni w odniesieniu do wsparcia publicznego; przypomina, że w celu zapewnienia Europie zrównoważonej podstawy projekty te muszą przyczyniać się również do ekologicznej transformacji naszych gospodarek, torując drogę gospodarce o zerowych emisjach dwutlenku węgla;

34. podkreśla, że budżet UE powinien być w większym stopniu wykorzystywany do zwiększania oddziaływania inwestycji; podkreśla, że normą w przypadku projektów o długoterminowym potencjale handlowym powinno być wykorzystywanie funduszy UE we współpracy z prywatnym sektorem bankowym, w szczególności poprzez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) i Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOR);

35. wzywa Komisję i Europejski Bank Centralny do zbadania ryzyka nadużyć dla państw członkowskich w przypadku finansowania projektów dotyczących kluczowej infrastruktury z wykorzystaniem unijnych obligacji na rzecz konkretnych projektów lub euroobligacji, szczególnie tam, gdzie tego rodzaju projekty infrastrukturalne mają zasięg ponadnarodowy;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0491

Wtorek, 8 marca 2011 r.

Podatek węglowy

36. podkreśla, że obecny model opodatkowania powinien w pełni obejmować zasadę „zanieczyszczający płaci” poprzez zastosowanie innowacyjnych narzędzi finansowania, aby stopniowo przenosić obciążenia podatkowe na działalność, która prowadzi do zanieczyszczenia środowiska naturalnego, emisji znacznych ilości gazów cieplarnianych lub eksploatacji znacznych ilości zasobów;

37. dlatego popiera wzmocnienie systemu handlu uprawnieniami do emisji oraz szczegółowy przegląd dyrektywy dotyczącej opodatkowania energii, aby emisje CO₂ i wartość energetyczna stały się podstawowymi kryteriami opodatkowania produktów energetycznych;

38. podkreśla, że obydwa narzędzia niosą za sobą wyraźne podwójne korzyści, zapewniając ważne zachęty do przejścia na bezwęglowe, trwałe i odnawialne źródła energii z jednej strony oraz znaczny dodatkowy dochód z drugiej strony; przypomina jednak, że głównym powodem wprowadzenia podatku węglowego jest chęć zmiany zachowań i struktur produkcyjnych, ponieważ oczekiwany dochód będzie się zmniejszał wraz z przechodzeniem wzorców produkcyjnych na zrównoważone i odnawialne źródła energii;

39. uważa, że podatek węglowy i przegląd dyrektywy w sprawie opodatkowania energii powinny określać minimalne obowiązkowe wymogi dla wszystkich państw członkowskich, pozostawiając w kompetencji każdego z nich możliwość wprowadzenia surowszych wymogów, jeśli uznają to za stosowne;

40. podkreśla, że należy ustanowić odpowiednie okresy przejściowe w celu uniknięcia ucieczek emisji i zapobiegnięcia przesunięciu przytłaczającego ciężaru na konsumentów o niskich dochodach; uważa ponadto, że pożytecznym posunięciem byłoby wprowadzenie konkretnych ukierunkowanych środków z korzyścią dla gospodarstw domowych o niskich dochodach oraz zwiększenie poziomu inwestycji w infrastrukturę sektora publicznego i w efektywność energetyczną gospodarstw domowych;

41. uważa jednak, że należy w pełni zbadać możliwości zawarcia globalnego porozumienia na szczepku G20 lub WTO, zanim wprowadzi się taki podatek od importu do UE, aby owo narzędzie dostosowania opodatkowania na granicach nie doprowadziło do braków w dostawach surowców ani do środków odwetowych ze strony krajów trzecich w stosunku do eksportu UE;

42. ze względu na rosnące zapotrzebowanie na energię w krajach wschodzących zwraca uwagę na konieczność dokonania przez UE odpowiednich inwestycji w zakresie zaopatrzenia w energię i efektywności energetycznej, co wzmocni unijną infrastrukturę energetyczną i maksymalnie ograniczy podatność na wahania rynkowe, które mogłyby mieć negatywne skutki dla gospodarki UE i celów strategii UE 2020;

43. wzywa państwa członkowskie do rozważenia przyznania dochodów z opodatkowania działalności prowadzącej do zmian klimatu na finansowanie działalności badawczo-rozwojowej oraz środków zmierzających do obniżenia emisji dwutlenku węgla i walki z ociepleniem klimatu, stymulowania efektywności energetycznej, zapobiegania ubóstwu energetycznemu i poprawy infrastruktury energetycznej w UE i w krajach rozwijających się; przypomina w tym kontekście, że zgodnie z dyrektywą w sprawie systemu handlu uprawnieniami do emisji co najmniej 50 % dochodów z aukcji uprawnień do emisji CO₂ w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami należy przeznaczać na walkę ze zmianami klimatu, w tym również w krajach rozwijających się;

44. zauważa, że odnawialne instrumenty finansowe przeznaczone na środki dotyczące efektywności energetycznej to innowacyjny sposób finansowania przedsięwzięć przyjaznych dla klimatu; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie specjalnego mechanizmu finansowego, który mógłby być także atrakcyjny dla prywatnych inwestorów (w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego), w celu wykorzystania środków niewydzianych na mocy rozporządzenia w sprawie europejskiego programu energetycznego na rzecz naprawy gospodarczej, by wesprzeć inicjatywy dotyczące wydajności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych; zwraca się do Komisji o rzetelną ocenę skuteczności tego instrumentu oraz o zbadanie możliwości stosowania podobnego podejścia obejmującego inicjatywy w zakresie energii, wydajności energetycznej i surowców do przyszłych niewydzianych środków z budżetu UE;

45. zauważa znaczenie wydajności energetycznej i w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do skutecznego korzystania z funduszy strukturalnych w celu podniesienia wydajności energetycznej budynków, a w szczególności budynków mieszkalnych; wzywa do skutecznego korzystania z finansowania przez EBI i inne organy finansowania publicznego, a także do koordynacji między funduszami unijnymi i krajowymi a innymi formami pomocy, które mogą stanowić dźwignię dla inwestowania w efektywność energetyczną w celu realizacji celów UE;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

46. przypomina państwom członkowskim o możliwości stosowania obniżonych stawek podatku VAT na usługi w zakresie prac remontowych i w związku z podnoszeniem wydajności energetycznej;
47. uważa również, że oszczędne wykorzystanie zasobów i innowacyjność w dziedzinie technologii ekologicznych to czynniki bardzo ważne dla konkurencyjności;
48. z uwagi na tworzenie i ewentualne zastosowanie nowego, innowacyjnego opodatkowania podkreśla potrzebę przeprowadzenia ogólnej, transgranicznej i międzysektorowej oceny różnych rodzajów istniejących i planowanych instrumentów finansowania, opodatkowania i dotowania działań z zakresu ochrony środowiska naturalnego i zmian klimatu, co można by określić mianem „finansowania środowiskowego de Larosière’a”, w celu precyzyjnego i skuteczniejszego zastosowania tych nowych narzędzi oraz wyeliminowania możliwości nakładania się strategii politycznych bądź wystąpienia między nimi sytuacji konfliktowych;
49. przyznaje, że podatek węglowy stanowiłby instrument umożliwiający ograniczanie emisji, lecz nie byłby długoterminowym źródłem dochodu, ponieważ w przypadku skuteczności tego instrumentu źródło to ostatecznie przestałoby przynosić dochód;

Finansowanie rozwoju

50. apeluje do państw członkowskich o potwierdzenie ich zobowiązania do przeznaczania 0,7 % DNB na oficjalną pomoc rozwojową; ubolewa nad faktem, że choć wszystkie państwa członkowskie UE zaakceptowały próg 0,7 % DNB w odniesieniu do wydatków na ten cel, jedynie Szwecja, Luksemburg, Dania i Holandia osiągnęły lub przekroczyły ten cel w 2008 r.;
51. przypomina, że pomimo światowego kryzysu Unia Europejska jako całość, w tym jej państwa członkowskie, wciąż pozostaje największym donatorem pomocy rozwojowej, zapewniając 56 % łącznej światowej pomocy, której wartość w 2009 r. wyniosła 49 mld euro, co zostało potwierdzone przez wspólne zobowiązanie rządów UE do osiągnięcia wartości 0,56 % i 0,70 % dochodu narodowego brutto jako środków na oficjalną pomoc rozwojową odpowiednio do 2010 i 2015 r.;
52. podkreśla zasadnicze znaczenie należytego zarządzania finansami w odniesieniu do całej pomocy rozwojowej i humanitarnej UE, zwłaszcza dlatego, że instytucje europejskie zaangażowane w proces podejmowania decyzji i wdrażanie tej pomocy muszą ponosić całkowitą odpowiedzialność przed europejskimi obywatelami i podatnikami;
53. podkreśla, że innowacyjne metody finansowania na rzecz rozwoju mogą uzupełniać tradycyjne mechanizmy pomocy rozwojowej, przyczyniając się tym samym do terminowego osiągnięcia wyznaczonych celów; przypomina, że innowacyjne instrumenty finansowania powinny uzupełniać cel ONZ, przewidujący przeznaczanie 0,7 % PKB na współpracę na rzecz rozwoju; podkreśla, że innowacyjne metody finansowania na rzecz rozwoju powinna cechować różnorodność metod finansowania w celu osiągnięcia maksymalnego potencjału dochodu, lecz że powinny one być także w pełni dostosowane do priorytetów poszczególnych krajów z zachowaniem przez nie silnego poczucia odpowiedzialności; podkreśla jednocześnie potrzebę zintensyfikowania przez kraje rozwijające się wysiłków podejmowanych w obszarze opodatkowania, głównie w odniesieniu do pobierania podatków i zwalczania unikania zobowiązań podatkowych, co ma podstawowe znaczenie dla realizacji rozważnej polityki fiskalnej;
54. podkreśla, że zapewnianie skutecznej pomocy rozwojowej o wysokiej jakości wymaga szczególnych wysiłków pod względem koordynacji darczyńców i ustaleń dotyczących zarządzania; uważa, że rozwiązanie problemu fragmentacji europejskiej pomocy rozwojowej, powodującego brak skuteczności i mającego zarówno finansowe, jak i polityczne konsekwencje, pozwoliłoby zwiększyć wydajność państw członkowskich szacowaną na 6 mld euro rocznie, a ponadto ułatwiłoby pracę administracji krajów partnerskich;
55. przypomina, że do realizacji milenijnych celów rozwoju do 2015 r. potrzeba 300 mld dolarów amerykańskich; ubolewa nad faktem, że mimo niedawnej deklaracji szczytu wysokiego szczebla ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju z września 2010 r. większość krajów rozwiniętych nie spełniła jeszcze podjętego przez nie w 2005 r. zobowiązania dotyczącego zwiększenia pomocy na rzecz rozwoju i zwraca uwagę, że potrzeba bardziej skoordynowanych działań; podkreśla, że nie można tolerować ewentualnego postrzegania innowacyjnych mechanizmów finansowania jako zachęty dla niektórych państw do rezygnacji z oficjalnej pomocy rozwojowej; podkreśla, że zobowiązania w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej oraz innowacyjne mechanizmy finansowania muszą być postrzegane jako elementy kluczowe i uzupełniające w walce z ubóstwem;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

56. podkreśla, że kontrola publiczna i przejrzystość innowacyjnych systemów finansowania stanowi nieodzowny warunek ich wprowadzenia, przy czym należy uwzględnić doświadczenia wyniesione z niedawnego kryzysu finansowego i żywnościowego;

57. podkreśla pilną potrzebę poprawy koordynacji działań UE w zakresie generowania bogactwa na rynkach lokalnych i zwraca uwagę, że promowanie innowacyjnego finansowania rozwoju nie powinno koncentrować się jedynie na zwiększaniu opodatkowania, lecz powinno również poszukiwać innych sposobów, takich jak podnoszenie dochodów krajowych, co najlepiej można osiągnąć poprzez uznawanie i ochronę praw własności, opracowywanie map terenów i poprawę środowiska biznesowego i inwestycyjnego w krajach rozwijających się;

58. przypomina, że główne choroby pandemiczne – AIDS, gruźlica i malaria – które dotyczą kraje rozwijające się, w szczególności kraje Afryki Subsaharyjskiej, stanowią główną przeszkodę na drodze do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; w związku z tym podkreśla, że podatek solidarnościowy od biletów lotniczych jest ważnym narzędziem finansowym do rozwiązywania problemów w zakresie zdrowia i należy go dalej udoskonalać; wzywa Komisję w szczególności do przeanalizowania dalszych mechanizmów finansowych w celu zajęcia się kwestią zdrowia na świecie i ułatwienia dostępu do lekarstw w biednych krajach;

59. wskazuje, że zmiany klimatu dotkną w szczególności kraje rozwijające się i jest zdania, że finansowanie środków na rzecz łagodzenia skutków zmian klimatu i ograniczenia ubóstwa energetycznego przyczyni się do realizacji milenijnych celów rozwoju;

60. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że deklaracja końcowa szczytu ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju, przyjęta w dniu 22 września 2010 r., po raz pierwszy odnosi się wyraźnie do roli innowacyjnych rozwiązań finansowych mających na celu osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;

61. podkreśla dotychczasowy sukces innowacyjnych mechanizmów finansowania, w szczególności międzynarodowej inicjatywy na rzecz zakupu leków UNITAID, międzynarodowego instrumentu finansowania szczepień (IFFI) oraz umowy gwarantującej korzystne warunki rynkowe dla nowych szczepionek (AMC) przeciw chorobom pneumokokowym, które do tej pory zgromadziły ponad 2 mld dolarów; zauważa, że inne innowacyjne mechanizmy finansowania również okazały się skuteczne, np. ekokonwersja długów lub zamiana wierzytelności na cele w zakresie zdrowia, bądź też podatek od paliwa bunkrowego;

62. przypomina o zdecydowanym poparciu wyrażonym na szczycie ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju we wrześniu 2010 r. przez licznych europejskich szefów państw i rządów dla wprowadzenia podatku od transakcji finansowych i oczekuje od nich stanowczych działań na rzecz poparcia dla tego zobowiązania;

63. wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do dołączenia do grupy pilotażowej ds. innowacyjnych mechanizmów finansowych ustanowionej w 2006 r. i uczestniczenia we wszystkich istniejących mechanizmach, w tym w podatku solidarnościowym od biletów lotniczych;

64. wzywa Komisję do zaproponowania wdrożenia na szczeblu UE innowacyjnych mechanizmów finansowania rozwoju;

65. wzywa instytucje i rządy UE do dokładnego przeanalizowania możliwości utworzenia ogólnosiwiatowej loterii celem sfinansowania działań na rzecz zwalczania głodu, co zaproponowane zostało przez Światowy Program Żywnościowy, zgodnie z Projektem na rzecz Żywności;

66. jest zdania, że oficjalna pomoc rozwojowa nie doprowadzi do wyeliminowania ubóstwa, jeżeli G20, UE i instytucje finansowe nie przyjmą stanowczej postawy sprzeciwu wobec skorumpowanych organów administracji w państwach otrzymujących pomoc; podkreśla zatem potrzebę sprawniejszego udzielania pomocy przez UE w odniesieniu do wzmocnienia organów podatkowych, sądów i agencji antykorupcyjnych w krajach rozwijających się; wzywa państwa członkowskie UE do zwalczania przekupstwa popełnianego przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w swoich jurysdykcjach, ale prowadzące działalność w krajach rozwijających się;

Wtorek, 8 marca 2011 r.

67. przypomina, że państwa rozwijające się tracą rocznie blisko 800 mld EUR, co stanowi dziesięciokrotność oficjalnej pomocy rozwojowej, w wyniku stosowania niedozwolonych praktyk, takich jak nielegalny przepływów kapitału i uchylanie się od opodatkowania, oraz że przeciwdziałanie temu zjawisku i jego ograniczenie może mieć decydujące znaczenie w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju; wzywa UE i jej państwa członkowskie do nadania walce z rajami podatkowymi, korupcją i szkodliwymi strukturami podatkowymi priorytetowego charakteru na wszystkich międzynarodowych forach, tak aby umożliwić krajom rozwijającym się zwiększenie dochodów wewnętrznych;

68. przypomina o wspólnej odpowiedzialności G20 za złagodzenie wpływu kryzysu na kraje rozwijające się, które znacznie ucierpiały z powodu jego skutków ubocznych;

69. domaga się, aby w celu osiągnięcia przejrzystości w oficjalnej pomocy rozwojowej wspierano kwestię odpowiedzialności przez wzmocnienie krajowych mechanizmów kontroli i parlamentarny nadzór nad pomocą; wzywa UE i G20 do realizacji ich agendy i ostatecznego rozwiązania kwestii rajów podatkowych i tajemnicy podatkowej poprzez promowanie standardów sprawozdawczości z rozbiciem na poszczególne kraje;

70. wzywa Radę i Komisję do prac na rzecz wprowadzenia innowacyjnych instrumentów finansowania rozwoju, takich jak międzynarodowy podatek od transakcji finansowych, opłaty transportowe, walka z nielegalnymi przepływami kapitału, ograniczenie lub złagodzenie kosztów przekazów pieniężnych, oraz do ich promowania;

71. zauważa, że kryzys gospodarczy i finansowy pograży wiele krajów rozwijających się w nowym kryzysie zadłużenia, i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie, aby ponowiły starania na rzecz zmniejszenia ciężaru zadłużenia krajów rozwijających się;

72. przypomina, że kraje rozwijające się są najsłabiej przygotowane do podejmowania środków w odpowiedzi na zmianę klimatu i będą prawdopodobnie, ogólnie rzecz biorąc, głównymi ofiarami tego zjawiska; wzywa do spełnienia obietnicy finansowej UE danej w ramach porozumienia kopenhaskiego i światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu; wzywa UE do odegrania wiodącej roli we wspólnych inicjatywach krajów uprzemysłowionych na rzecz większego i konkretniejszego wkładu celem wspierania rozwoju w Trzecim Świecie, wobec którego ciąży na nich historyczna odpowiedzialność;

*

* *

73. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji Parlamentu Europejskiego ds. Wyzwań Politycznych, Komisji Europejskiej, Radzie Europejskiej, EBI, EBC, MFW oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

Zmniejszanie nierówności zdrowotnych

P7_TA(2011)0081

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie zmniejszania nierówności zdrowotnych w UE (2010/2089 (INI))

(2012/C 199 E/04)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 168 i 184 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,